

Добри Чинтуловъ не е отъ най-виднитѣ прѣдставители на нашия литературенъ и общественъ животъ прѣзъ втората половина на миналия вѣкъ. Въ литературата той е работилъ малко и още по-малко е познатъ въ нея, а участието му въ общественитѣ и политически борби е отъ най-скромнитѣ срѣдъ усилената работа на мнозина тогавашни българи. Значението на Чинтуловъ като учителъ и общественикъ почти не излиза отъ градскитѣ граници на Сливенъ и Ямболъ. Наистина, той е единъ отъ първитѣ ни руски възпитаници, единъ отъ първитѣ образовани хора въ България, но мѣстото, което заема въ миналото, далекъ не отговаря на това, що може да се очаква. Въ тогавашния животъ, така неспокоенъ за всички видни дѣйци, така мощно импулсиращъ духовнитѣ имъ сили, Чинтуловъ остава необзетъ отъ никакво трайно увлѣчение, непонесенъ отъ никоя тогавашна стихия. Срѣдъ нашитѣ ренесансови фигури той едва ли не е анахронизмъ — толкова е той умисленъ и безучастенъ на дѣло. И затова малцина сж се интересували за Чинтуловъ.

На съврѣмenniцитѣ си той е билъ доста чуждъ — не само на тѣхнитѣ грижи и стремежи, но и на самитѣ хора. Необщителенъ, недовѣрчивъ до мнителность, Чинтуловъ е прѣдпочиталъ уединението и работата за себе си. А това не всѣкому е харесвало, и още се пазятъ недобри спомени за отрицателнитѣ чѣрти на тоя саможивецъ.

Така Чинтуловъ още приживѣ се е обричалъ на забрава и смъртъ. Но отъ пълна смъртъ го спасяватъ неговитѣ пѣсни. — Тѣ, особено бунтовнитѣ, сж се пѣли навредъ по България, макаръ само малцина да сж знаели, кой е авторътъ имъ, защото той се е отказвалъ отъ тѣхъ и прѣдъ съгражданитѣ си. Тия пѣсни сж подемали националнитѣ копнежи на българина, съ тѣхъ той е изливалъ и скръбта си по робуващата родина,